

ХТО ТРИМАЄ З МОСКАЛЯМИ.

або
„ЛОВІТЬ ЗЛОДІЯ”.

У французько-греко-католицькій органі, в „Канадійській Українці”, вже не раз й не два були натяки, а то й твердження, що Українська Православна Церква тримає з Москалями, придобується Платонові, тягне до Москви. Дехто мігби подумати, що се тільки безпільнова писанина греко-католицького органу, та в дійсності справа мається інакше. „Канадійський Українець” робить се пляново і знає, на що робить. Він знає, що Українська Православна Церква в Канаді „тягне” за Москалями так само, як за Римом. Він знає, що Українська Православна Церква в Канаді визнає, що для українського народу однаково далека Москва як і Рим. Він все се знає, але се йому не шкодить говорити, що Українська Православна Церква тягне за Москалями. Коли знайдеться хоч одна невинна душа, що повірить його словам, гаразд, і се добре, а коли ні, то його писанина може послужити іншим цілям, а саме: відвернути увагу людей від роботи французько-греко-католицької компанії. „Канадійський Українець” і його зверхники придержуються тактики злодія, який тікає й кричить „ловіть злодія”. Придержуються тактики того традиційного злодія, бо фактом є, що якраз вони — „Канадійський Українець” й ціла греко-католицька церква, а згідно її керівничі — а не Українська Православна Церква тримають з Москалями. Докази? Є їх аж надто багато. Тоді, коли греко-католицька церква — духовенство й преса — лютно накидалися й накидаються на Українську Православну Церкву, то проти російської православної місії — такої-ж православної як українська, а до того крайню ворожої українському народові з точки погляду національного — не сказали ще ані словечка, а навіть давали і дають їм так моральну як і грошеву поміч.

З минувшини задосить пригадати кацапський часопис „Буковину”, який нібито видавав прот. Божик, а в дійсності видавав „Канадійський Українець”. Цілею „Буковини” було нищити Українську Православну Церкву, а тим самим скріпляти російську православну місію. Не інакше малася справа з виразно кацапською газеткою „Канадійская Жизнь”, якої фактичним видавцем був один з найбільших стовпів греко-католицької церкви в Вінніпегу, котрий з єпископом Будкою має дуже близькі і постійні взаємини. Видавав на те, щоби шкодити Укр. Православній Церкві, не звертаючи найменшої уваги на те, що шкодить він тим не так самій Українській Православній Церкві, як цілому українському народові. Сей самий стовп греко-католицької церкви брав участь в московській, Платоновій, соборі, який відбувся 16 липня с. р. в Вінніпегу, як московський довіренник. Він також брав участь в мітингу московської православної громади в Вінніпегу, на котрім був присутній ново-прибувший московський єпископ Аполінарій. І мусить ся вірити, що все се він робить за згодою і порозумінням з єп. Будкою, бо-ж він має славу правої руки єп. Будки. Та помило сего всего „Канадійському Українцеві” не шкодить кричати, що Українська Православна Церква тягне за Москалями, тримає з Платоном, ширить між своїми вірними москвофільство. Звичайно, „ловіть злодія”.

Последніми днями довідуємося, що се братання між греко-католиками і Москалями не обмежується на самій Вінніпег, але поширюється воно і на колонії, і то навіть славними піпами-Редemptористами. З Шіго, Саск., доносять слідує:

„Коли до української православної церкви в Шіго завітав на 24 серпня с. р. Високопреосвященний Архiepіскоп Іоанн Теодорович, то до церкви прийшло і декілька другорядних греко-католиків з церкви св. о. Николая (другорядних, бо тут католики діляться на дві класи: першої і другої — відповідно до того, як за близько стоять до священника), але свою приналежність до католицької церкви декотрі з них заманіфестували тим, що не брали найменшої участі в богослуженню, то є, не хрестилися і не клякали разом з другими. Кілька днів пізніше до кацапської церкви, пів милі від Шіго, загостив так званий єпископ Филиповський і на його богослуження прийшло споре число греко-католиків з повисше згаданої громади, але прийшли вже не тільки другорядні, але й першорядні, такі, що вважаються гордістю своєї громади. Та не тільки, що прийшли, але й повну участь брали в богослуженню — хрестилися, клячали, тримали свічки та цілували в руку Филиповського і його батюшку Івахнюка. Значить, хреститися в українській православній церкві — се гріх непростимий, але в московській православній церкві, то не тільки хреститися, але й руки кацапам лизати можна. Чому? Мають тому, що наші греко-католики привикли кланятися й

поважати всіх, тільки не своїх. Байдуже їм, чи Москаль, чи Бельгієць, щоби тільки не свій, бо хтож видів, щоби своє рідне любити? Як не Рим, то хай вже буде Москва, та що-би тільки не Київ.

Відіхав Архiepіскоп Теодорович, відіхав і Филиповський, а по них прийхав до церкви св. о. Николая Редemptорист Бала. Цілу проповідь говорив про проклятих „схизматиків”, та говорив так, що всім видавалося, що він говорить тільки про „схизматиків” українських, з архiepіскопом Теодоровичем на чолі. А при кінці проповіді піднісся на такий високий рівень люті, що мусів закінчити проповідь неперехрестившись. Сам, видно, догадався, що перехреститися по такій, повній ненависті до братів по національності, проповіді, булоб святотатством. По богослуженню запросив перворядних католиків до себе на станцію на наради. Там до самої півночі доказував їм, який великий гріх поповнили ті, які ходили до „схизматиків” до церкви і наказував, щоби вони ніколи більше не важилися стрічатися з православними.

Тоді один зі свідоміших між присутніми запитав о. Балу, як вони мають поводитися супроти православних, котрі живуть з ними в сусідстві, чи мають жити з ними як з людьми, чи мають оминати їх як прокажених, та що мають зробити, коли треба піти до православних на похорон, чи в яким іншому випадку. о. Бала відповів без надуми, що не сміють з православними стрічатися під жадним зглядом. „Чи се, отче, після науки Ісуса Христа, котрий вчив, щоби любити не тільки приятелів своїх, але навіть ворогів?” — запитав той самий. На те о. Бала змішався і вкінці мусів погодитися, що треба з православними в важних випадках сходитися, але під жадним услівям не можна заходити до їх церкви, навіть в разі похорону ці. „А в їх церкві що, чорт? — гірко завважав той самий чоловік. Але о. Бала вдарив зараз на ось яку струну: „Але ви мусите знати, котрі є справедливі православні, а котрі ні. От ходили ви подивитися до церкви коло Шіго (се та кацапська) і я нічого немаю проти того, бо вони правдиві православні, і їх єпископ (себто Филиповський) справедливий (мабуть тому, що, як кажуть, висвятили його на єпископа два ксьондзи), але як ви сміли іти до тих Українців і як вам не гидко було цілувати того Теодоровича в руку (хоч ніхто з них архiepіп. Теодоровича в руку не цілував, цілували Филиповського, та о. Бала свідомо перекрутив факти на те, щоби показати своїм вірним, які страшні і огидні є ті Українці), коли він не є жадним єпископом, бо його вибрав на єпископа нарід, а не папа? Ви скажіть йому, що я не визнаю його за єпископа”.

Щож ми з повищеного бачимо? Бачимо, що так „Канадійський Українець” як і єпископ Будка та піпи з обміркуванням пхають менш свідомих православних Українців в обійми московського православія, в обійми кацапів, щоби тільки відорвати їх, або недопустити до злуки з Українською Православною Церквою. Так, єпископ Будка і його орган та попи воліють, щоби православні Українці оставали під впливами Москалів, бо вони не можуть знести того, щоби нарід був свідомий і поклявся та служив своему Богови, а не чужим божкам. Будучи самі рабами французької католицької політики та Риму, вони не годні знести, щоби нарід був свободний. Раб є все рабом, і лише тоді чується щасливий, коли бачить других рабами. Так, єп. Будка і його попи та орган бажать бачити Українців в Канаді рабами (чи Риму, чи Москви, все одно, щоби лиш рабами) та тільки чи дочекають вони того? Поживемо, побачимо.

Свящ. С. В. Савчук.

Правдива релігія — се таке, встановлене людиною, відношення до оточуючого її безмірного життя, котре звязує її існування з сією безмірністю й керує її вчинками.

Л. Толстой.

Молітєсь Богу.

Як пробудившися у ранці —
На Бога згадай
І молитву ширим серцем
Д'Нему посилай.
Він учує мольби твої,
Ласку надішле,
І в здоров'я, Божім мирі
Весь день проміне.

Як лягаєш спочивати
У вечер трудний,
Знов до Бога помолися,
Щоб Господь святий
Дав щасливо ніч проспати,
Збудитись здоров,
Бо Він нам в ночі і в дні
Заступник, покров.

Як недоля тя притисне,
Як надія вся
Зникла, в безвісті пропала,
То довжність твоя —
Знов до Бога помолитись:
Він в душу твою
Як россою з неба зліє
Благодать свою.

Як у шастю дні за дніми
Минають тобі,
Як не знаєш, що то сповза
Криваві, гіркі —
То знов д'Нему без устанку.
Мольби посилай
І безмірну Богу ласку
Щиро величай.

Із. Воробкевич.